

DECEMBER 2019 ... Oekraïne ... bijzondere herinneringen...

Natuurlijk ben ik terug gegaan naar het wondermooie Oekraïne met zijn lieve mensen ... Eerst van april tot in juni en later van september tot in november 2019.

Oekraïne voelt voor ons, West Europeanen, aan als een sprookjesland.

Prachtige natuur, lekker eten, historisch heel rijke cultuur , netjes, vriendelijke hulpvolle mensen, en ga zo maar door.

De andere zijde van de medaille, niet of nauwelijks zichtbaar voor de toerist, ziet er echter niet zo luisterrijk uit ...

Mijn bezoeken zijn tot nog toe in het westelijk deel van Oekraïne gebleven. Mijn idee was, ik ga niet naar het door oorlog zwaar geteisterde gedeelte van het land. In het Westen is van de oorlog niets te merken.

Verkeerd Idee.

Er wordt niet gevochten, er is geen oorlogsgeweld . Maar er zijn wel verse graven van soldaten die elke dag voor hun vaderland sterven, herdenkingsdiensten voor gevallen die het leven laten. Kinderen of ouderen die achterblijven, en geen middelen van bestaan hebben . Het feit dat de gewone mensen lijden onder de gevolgen van de oorlog die woedt in het oosten van het land. Prijzen die bijna dagelijks stijgen.

De economie zit in het slop en de bevolking zit nog veel meer in het slop.

Hoeveel armoede, sukkelaars die onmogelijk voor zichzelf kunnen zorgen. En .. die dringend hulp nodig hebben.

Ik besloot om de mensen te vragen om ze te mogen bezoeken. Na veel overleg, en weigeringen hier en daar, ja, ik mocht.

Ik heb van deze bezoeken vaak nachten wakker gelegen. En ik heb zo vaak gedacht, hoe kan zo iets toch, Oekraïne is toch eigenlijk een stuk van ons eigen Europa. En deze mensen beschermen ons bovendien met hun leven. Zij functioneren als buffer.

Er waren meerdere gevallen die me diep troffen.

Misschien moet ik mijn impressies een beetje illustreren. Spijtig genoeg zal dat echter nooit een beeld kunnen ophangen van de barre werkelijkheid.

Een van de velen is Nazariy Datsiuk. Nazar is nu rond 30 jaar. Nazar heeft in juli 2010 , een zwaar ongeluk gehad. Zijn ruggegraat werd ernstig geraakt en hij was verlamd over nagenoeg het ganse lichaam. Alsof dat niet voldoende miserie was, stierf zijn moeder enkele jaren later aan kanker. En zijn vader vond dat het tijd was voor een andere vrouw en liet zijn sukkelaar van een zoon in de steek. Arme Nazar. Niemand meer op deze wereld. En hij kon zichzelf niet redden. Hij leeft in een appartementje, in een blok, dat bulkt van de armen der aarde. De ene heeft al meer grote zorgen dan de andere.

Ik ben samen met een goede ziel Nazar enkele malen gaan bezoeken. Nazar een heel moedige jonge man, doet alle moeite die hij zelf kan opbrengen om de mogelijkheid te hebben om terug te bewegen. Dit duurt nu zo al meer dan 10 jaar en hij geeft niet op, probeert en probeert. En moed is een mooie deugd, maar je moet ook ergens de middelen hebben om bepaalde zaken aan te schaffen die kunnen helpen. Die heeft hij niet... hij moet het stellen met zijn moed.

Hij is slechts een van de jonge mensen die geen toekomst meer zien. En die het voor de rest moet stellen met af en toe een of andere buur (buren die soms voor hem een boodschap doen en hem een kleinigheid geven van het weinige dat ze hebben.) Nazar hoeft niet te rekenen op hulp of tussenkomst van de overheid.

We hebben meerdere mensen bezocht die het zonder hulp moeten stellen. Een van hen was een ouder echtpaar, allebei bedlegerig. Zij meer dan half verlamd door een dubbele hartaanval, en hij totaal versleten, totaal op. Zij horen eigenlijk thuis in een tehuis voor mensen die ongeneeslijk ziek zijn. Maar Oekraïne kent dat niet. Dus drama in het kwadraat.

Een ander vrouwtje kan niet meer lopen, ze heeft gangreen... en is in bed alleen een ganse dag.

Een grootmoeder moet alleen 5 kleine kinderen opvoeden. De oudste is 10. Twee van de jongens moeten naar het weeshuis (ik zou voor geen geld van de wereld slechts maar 1 dag in dat weeshuis willen doorbrengen). Arme sukkelaars. En de oude grootmoeder kan zelfs die 3 overige niet echt aan, ook al zijn het nog kleine kinderen. En zo zijn er meerdere families waar grootmoeder of grootvader (die nauwelijks zelf uit de voeten kunnen) een resem kinderen moet opvoeden. Ouders dood, gehandicapt of in het leger vechtend voor hun (en onze) vrijheid...

Miserie en nog eens miserie en hulp : karig. Van het bestuur van het land : hulp : niks, nada, honderd keer nul... geen enkele sociale voorziening.

Ik hoop uit de grond van mijn hart, dat het Kerstkind (van wie de geboorte in Oekraïne gevierd wordt op 7 januari) hen dit jaar niet overslaat. Zij zijn mensen zoals wij, maar er is één groot verschil, wij mogen echt niet klagen, terwijl zij straatarm zijn, en hulpbehoevend.

Het is daar geen uitzondering dat mensen gewoon moeten sterven omdat ze geen hulp hebben.

En dit is echt geen verzonnen verhaaltje. Als je onder en met de plaatselijke bevolking leeft ervaar je echt wel hoe de vork in de steel zit.

Slechts 1 van de vele voorbeelden : geen geld, geen medicijnen en geen andere hulp. Ik lag zelf in het hospitaal en ik heb ondervonden hoe het systeem daar werkt. (Zie mijn vorig verslag op deze website

Ergens nochtans voel ik ook hoop in mijn hart, want ik weet intussen dat er hier en daar nog Engelen zijn, die zich dag in, dag uit, inzetten voor de allerarmsten van God's mooie en zo waardevolle aarde.

Cecile Van Horen